

Sommeren 1947.

På siste generalforsamling i Nesoddens velforeninger uttalte en av representantene at " det å gi folk bekvem adgang til, på sitt landsted, å kunne koble av fra sin daglige gjerning, komme ut til sjø og sol og samle nye krefter, grave i jorden og stelle med naturen er en meget viktig faktor i landets gjenreisning".

For alle oss som har en eiendom herute høres dette så selvfølgelig ut, for vi vet hva det betyr, Alle vi ^{gjør} i årrekker har strevet med vårt kjære landsted og med stolthet viser slekt og venner våre henders arbeide, - vi har nedlagt så meget av oss selv i dette arbeide at det nesten har blitt en del av oss selv.

Selv landets statsminister, om hvem vi alle må være enig i om er en opptatt mann, sier at hvis han skal være seg selv og høste nye krefter, må han med familien reise ut til hytta.

Men i de siste år har det herute sneket seg inn en angstfølelse vi ikke har hatt tidligere.

Har man fått bygd seg en liten hytte er man redd for at denne skal bli revet eller har man godkjent hus frykter man for at det skal bli rekvirert.

Enkelte mener tilmed at samfundet ser med ubliide øine på oss som har både landsted og leilighet.

Ryktene vokser som fjæren som blev til 5 høns.

"Oksvalposten" mente at det måtte være en oppgave å få klarhet i noen av disse spørsmål og har derfor vent seg til de som har med disse saker å gjøre.

Avisen som tidligere kun har vært for Oksvalbeboere sendes denne gang ut i større opplag da mange av disse spørsmål interesserer de fleste på Nesodden.